

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců
Lubomíra Majerčíka a Mariana Kokeše v právní věci

žalobce: **ZO ČSOP Jemnice**, IČO 228 46 042
sídlem Havlíčkovo náměstí 9, 675 31 Jemnice
zastoupený JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem
sídlem Klokotská 103/13, 390 01 Tábor

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

za účasti: **FREDI s.r.o.**, IČO 251 74 568
sídlem č.p. 1, 378 72 Písečné
zastoupený Mgr. Martinem Ryglem, advokátem
sídlem L. Pokorného 48/37, 674 01 Třebíč

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2024, č. j. MZP/2024/240/1724,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2024, č. j. MZP/2024/240/1724, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- I. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to k rukám jeho advokáta, JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podstatou sporu je věcná správnost a zákonnost integrovaného povolení k provozu zařízení „Hala pro výkrm brojlerů Mešovice“. Napadeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobce – dotčené veřejnosti a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil. Soud toto rozhodnutí zrušil z důvodu deficitů závazného stanoviska EIA.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Krajský soud předesílá, že posuzovaný záměr staví na záměru „Hala pro výkrm brojlerů Mešovice“ (JHM1673) podaném v roce 2022 společností ZEMSPOL, Dešná s. r. o., IČO 490 17 802 (dále „Záměr Mešovice“). Dokumentace k němu byla připravena v červenci 2022, posudek k dokumentaci v prosinci 2022. Souhlasné závazné stanovisko k posouzení vlivů jeho provedení na životní prostředí (č. j. JMK 17799/2023, dále „stanovisko EIA“) vydal dne 7. 2. 2023 Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor životního prostředí (dále „krajský úřad“), podle § 9a odst. 1 a přílohy č. 6 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále „zákon EIA“). Jde konkrétně o záměr podle bodu 68, kategorie I přílohy č. 1 zákona EIA - Zařízení k chovu drůbeže nebo prasat s prostorem pro více než 85 000 ks kuřat.
3. Dne 12. 12. 2023 požádala společnost FREDI s.r.o. (osoba zúčastněná na řízení) o vydání integrovaného povolení dle § 13 odst. 3 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a o omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), k provozu Záměru Mešovice. Jeho předmětem je zařízení pro výkrm kuřecích brojlerů. Výkrm má v první etapě probíhat celkem v 8 halách s celkovou projektovanou kapacitou 360 000 ks brojlerových kuřat. Na ni případně naváže druhá etapa v podobě dalších 3 hal s projektovanou kapacitou 135 000 brojlerů. Druhá etapa ale není předmětem projektové dokumentace. Žádost odkazuje na stanovisko EIA a upozorňuje na změny v osobě provozovatele i dílčí změny obsahu projektu oproti záměru předloženému v roce 2022 (např. více zdrojů podzemní vody, instalace tepelného čerpadla, větší kapacita vodojemu).
4. Žádost obsahovala celkem 21 příloh. Mezi ně patří především dvě souhlasná závazná stanoviska krajského úřadu: a) stanovisko EIA a b) závazné stanovisko č. j. JMK 170916/2023 ze dne 28. 11. 2023 k umístění stacionárního zdroje znečištění ovzduší.
5. Krajský úřad na základě podané žádosti oznámil podle § 47 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), a § 3 odst. 1 zákona o integrované prevenci, zahájení řízení o vydání integrovaného povolení. Podle § 11 odst. 1 zákona o integrované prevenci požádal Českou informační agenturu životního prostředí (dále „CENIA“) o zpracování odborného vyjádření k žádosti. Následně se žalobce přihlásil k účasti na řízení podle § 9c odst. 3 zákona EIA, za účastníka byl uznán ve smyslu § 3 písm. i) bodu 2 zákona EIA.
6. Krajský úřad obdržel následující podklady pro rozhodnutí:
 - souhlasné závazné stanovisko krajského úřadu k ověření změn záměru ze dne 24. 1. 2024, č. j. JMK 12884/2024,
 - souhlasné vyjádření Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje se sídlem v Brně, ÚP Znojmo, č. j. KHSJM 01214/2024/ZN/HOK ze dne 29. 1. 2024,
 - vyjádření České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Brno, sp. zn. ČIŽP/47/2024/1050 ze dne 30. 1. 2024,
 - stanovisko Povodí Moravy, s. p., zn. PM – 1415/2024/5203/Ji ze dne 31. 1. 2024,

- vyjádření CENIA, č. j. CEN/20.7/79/2024, ze dne 1. 2. 2024,
 - vyjádření krajského úřadu, č. j. JMK 21954/2024 ze dne 7. 2. 2024
 - z hlediska zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, a obecně závazné vyhlášky Jihomoravského kraje č. 1/2016, kterou se vyhláší závazná část Plánu odpadového hospodářství Jihomoravského kraje 2016–2025,
 - z hlediska zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší,
 - rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odbor životního prostředí, o schválení stavebního záměru osoby zúčastněné na řízení ke dvěma vrtaným studnám s přírodním potrubím, č. j. MUZN 32084/2024, ze dne 7. 2. 2025,
 - vyjádření žalobce jako účastníka řízení ze dne 6. 3. 2024,
 - vyjádření osoby zúčastněné na řízení jako žadatelky ze dne 27. 3. 2024,
 - rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odbor životního prostředí, o schválení stavebního záměru osoby zúčastněné na řízení „Mešovice – polní cesta“, č. j. MUZN 80464/2024, ze dne 11. 4. 2024.
7. Dne 22. 5. 2024 vydal krajský úřad integrované povolení k provozu Záměru Mešovice, č. j. JMK 67140/2024. Nejdříve vypořádal požadavky a připomínky, přičemž zdůraznil, že je v současné situaci potřeba podporovat samozásobení České republiky. Součástí rozhodnutí jsou také podmínky pro fázi realizace stavby 8.1-11.2. Dne 30. 9. 2024 vydal krajský úřad opravné rozhodnutí měnící pouze číslování v rámci podmínky uvedené pod bodem 8.2 (rozhodnutí dále jako celek „povolení krajského úřadu“).
 8. Vůči povolení krajského úřadu podal žalobce blanketní odvolání dále doplněné dne 2. 7. 2024. V odvolacím řízení vycházel žalovaný z předloženého spisového materiálu, neprováděl další dokazování.
 9. Ministerstvo životního prostředí (dále „žalovaný“) odvolání zamítlo a povolení krajskému úřadu potvrdilo rozhodnutím ze dne 26. 11. 2024, č. j. MZP/2024/240/1724 (dále „napadené rozhodnutí“). Žalovaný z pozice nadřízeného orgánu EIA dospěl k závěru, že stanovisko EIA lze potvrdit. Na jeho základě bylo v navazujícím řízení vydáno povolení krajského úřadu, do něž byly jednotlivé podmínky ze stanoviska EIA zapracovány tak, aby je provozovatel zařízení měl za povinnost naplnit a respektovat a aby mohly být vymahatelné. Jestliže některé z žalobcem vznesených připomínek nebylo podle jejich obsahu možné identifikovat, anebo měly obecný charakter, pak tomuto odpovídal i rozsah a konkrétnost jejich vypořádání v průběhu procesu posuzování vlivů na životní prostředí i v odůvodnění samotného stanoviska EIA. Způsob, jakým se krajský úřad zabýval připomínkami účastníků řízení o posuzování vlivů na životní prostředí, nelze považovat za nezákonný z důvodu nevypořádání připomínek. Z vypořádání připomínek (v samotném stanovisku EIA, resp. jeho nedílné příloze) vyplývá postoj k těmto připomínkám a z jednotlivých podmínek stanoviska je rovněž patrné, jak by měly být při realizaci Záměru Mešovice eliminovány vlivy, na něž žalobce poukazuje.
 10. Žalovaný zdůraznil, že směřuje-li odvolání proti rozhodnutí ve věci rovněž proti obsahu stanoviska EIA, odvolací správní orgán si vyžádá potvrzení nebo změnu stanoviska EIA od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání stanoviska EIA. V případě, že příslušný správní orgán dospěje k názoru, že stanovisko EIA bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, může jej postupem podle § 149 odst. 5 a 6 správního řádu (u současné právní úpravy správního řádu odst. 7 a 8) zrušit nebo změnit. V případě stanoviska EIA nebyly zaznamenány žádné indicie, které by shora uvedený postup vyžadovaly a

důvody pro přezkoumání tohoto stanoviska zde nenastaly, a to ani po stránce jeho věcného obsahu.

III. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

11. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení [§ 65 s. ř. s. ve spojení s § 9d odst. 1 a § 3 písm. i) zákona o EIA; § 68 a § 70 s. ř. s.], žalobce navrhuje soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
12. Žalobce předně považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to pro jeho rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, stejně jako nelze z odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu seznat, jakými námitkami se zabýval a jak se s nimi vypořádal. Přitom podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008-301, procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly.
13. Hlavní žalobcovou věcnou námitkou je nezákonnost procesu EIA. Předně žalobce nesouhlasí se závěrem, že vlivy na ovzduší a klima byly identifikovány jako málo významné. Takové tvrzení nemá dle žalobce oporu v podkladech zpracovaných v rámci procesu EIA. Konkrétní nezákonnosti žalobce vytknul už ve vyjádření k dokumentaci Záměru Mešovice v rámci posuzování vlivů na životní prostředí dle zákona EIA ze dne 12. 9. 2022. Konkrétně uváděl:
 - nelze souhlasit s tvrzením, že v blízkém okolí záměru se nenachází jiný podobný provoz s možnými kumulativními vlivy a že tyto kumulativní vlivy nebylo možné a účelné posoudit,
 - nedošlo k posouzení nové přístupové cesty a kácení vzrostlých dřevin,
 - dojde k nárůstu intenzity dopravy i v souvislosti s kumulativními a synergickými vlivy,
 - dokumentace se vůbec nezmiňuje o přírodní památce Kysibl,
 - nebyl proveden patřičný biologický průzkum a posouzení vlivů záměru na přírodu a krajinu,
 - nebyly dostatečně posouzeny vlivy na změnu klimatu,
 - nebyly dostatečně posouzeny vlivy na podzemní vody,
 - nebyl dostatečně posouzen vliv na zemědělský původní fond (dále „ZPF“),
 - nebyly dostatečně posouzeny vlivy na biologickou rozmanitost,
 - nebyl posouzen vliv na krajinný ráz.
14. Podle žalobce také nebylo stanovisko EIA dostatečně odůvodněno. Ze strany zpracovatele posudku nedošlo k dostatečnému vypořádání připomínek, což způsobuje nepřezkoumatelnost stanoviska EIA a rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu a rozpor s § 1 odst. 3 zákona EIA, protože stanovisko EIA nelze v důsledku pochybení zpracovatelů dokumentace EIA a posudku EIA považovat za objektivní odborný podklad pro navazující řízení.
15. Nad rámec výhrad k zákonnosti a věcné správnosti procesu EIA žalobce dále uváděl výhrady k:
 - nezajištění a nenavržení přístupové cesty umožňující vést dopravu mimo část obce Mešovice,

- dopadu Záměru Mešovice na hydrologické poměry v oblasti, a to jak z pohledu odběru podzemních vod, tak z pohledu likvidace odpadních vod,
 - navýšení dopravní zátěže těžkými nákladními vozidly,
 - kapacitě hnojště v Rancířově,
16. Závěrečnou množinu žalobních bodů tvoří námitky žalobce vůči věcné nesprávnosti a nezákonnosti stanovisek a rozhodnutí dle § 13 odst. 6 zákona o integrované prevenci. Konkrétně žalobce poukazuje na a) rozhodnutím krajského úřadu nahrazené povolení k nakládání s povrchovými a podzemními vodami dle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), b) souhlas dle § 17 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Krajský úřad ani žalovaný se nevypořádali s žalobcem namítanými skutečnostmi týkajícími se hydrologického posouzení. Žalovaný dle žalobce přejal argumentaci prvostupňového správního orgánu, aniž by se námitkou věcně zabýval.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný v úvodu svého vyjádření podrobně rekapituloval dosavadní průběh řízení, přičemž konstatoval, že ze správního spisu, postupu žalovaného i krajského úřadu lze seznat, že rozhodovali v souladu se zákonem a správní řízení bylo procesně vedeno ve smyslu správního řádu. Výrok rozhodnutí obsahuje všechny nezbytné a z problematiky daného případu vycházející náležitosti a údaje, které krajský úřad měl v době správního řízení a okamžiku vydání rozhodnutí k dispozici. Přitom řádně odůvodnil aplikaci příslušného ustanovení zákona o integrované prevenci, případně i použití složkových právních předpisů, jeho význam a smysl, včetně jednotlivých procesních úkonů a správní úvahy, kterou se před vydáním rozhodnutí a jeho odůvodnění řídil. Žalobci byla v průběhu správního řízení přiznána veškerá jeho práva, vyplývající ze zvláštních ale i obecných právních předpisů. Krajský úřad, stejně jako žalovaný, celou věc posoudili po stránce věcné i formální správně, a na základě kompletní žádosti a příloh, vyjádření dotčených správních orgánů a účastníků řízení, získaných údajů, poznatků a dalších podkladů, bylo provozovateli vydáno integrované povolení.
18. Žalovaný se následně vypořádává s jednotlivými žalobními námitkami, které považuje za nedůvodné. K námitce porušení § 68 odst. 3 správního řádu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k tomu, že rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden procesní celek. Správní orgán může vypořádat námitky i tím způsobem, že se ztotožní se závěry správního orgánu prvního stupně, které převezme nebo na ně odkáže, čímž může implicitně odpovědět na námitky odvolatele tak, že je neshledal důvodnými. Veškeré vlivy Záměru Mešovice byly v duchu zákona hodnoceny, proces posouzení EIA proběhl v intencích zákona. Kladné stanovisko EIA jako podklad pro další řízení bylo vydáno na základě odborně zpracovaných podkladů a studií. Ač žalobce tvrdí, že nebyl dostatečně zjištěn stav věci, sám neuvádí žádný konkrétní případ, kdy a v jaké věci k takovému porušení došlo.
19. K námitkám ohledně nezákonnosti stanoviska EIA žalovaný uvádí, že je žalobce vznesl již v průběhu odvolacího řízení. Napadené stanovisko EIA bylo v přezkumném řízení řádně a podle zákona posouzeno postupem, který předpokládá správní řád. V provedeném řízení byl přezkoumán jak soulad stanoviska EIA s právními předpisy, tak i jeho věcná správnost. Žalovaný posoudil i způsob vypořádání všech připomínek žalobce v odůvodnění stanoviska EIA a dospěl k závěru, že je dostačující. Žalovaný zdůraznil, že veřejného projednání konaného dne 11. 1. 2023 v Uherčicích se žalobce nezúčastnil, přičemž přítomní účastníci z

řad veřejnosti nesouhlasná vyjádření neuplatnili. Stanovisko EIA bylo tedy řádně odůvodněno a jeho výrok vychází z řádného přezkumu

20. Dále se žalovaný vyjádřil k dílčím výhradám žalobce. Kumulativní vlivy Záměru Mešovice s jinými záměry se nepředpokládaly z důvodu, že provoz zařízení je ve větší vzdálenosti od jiných provozů. Přístupová komunikace byla přizpůsobena představám obci Uherčice. Stávající vodní zdroj má podle hydrogeologického posouzení mít dostatečnou vydatnost pro pokrytí potřeb zařízení. K areálu má být navržena a zbudována nová přístupová komunikace. Investor disponuje dostatečným množstvím pevných či polních hnojišť k účelům kejdového hospodářství. Žalobce nepředložil jako důkaz žádné hydrogeologické posouzení, z něhož by se dalo dovodit, že dojde k negativnímu vlivu na přírodní památku Kysibl.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

21. Žadatelka o vydání integrovaného povolení navrhuje, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl. Tvrzení žalobce jsou podle ní nepravdivá, účelová, ničím nepodložená a zavádějící. Žalobce opakuje námitky obsažené v odvolání proti integrovanému povolení, s nimiž se žalovaný řádně vypořádal. Jeho tvrzení vytrhávají skutečnosti ze souvislostí, žalobce cituje pouze jemu vyhovující pasáže, pomíjí přitom ostatní.
22. Napadené rozhodnutí bylo podle osoby zúčastněné na řízení vydáno zcela v souladu se zákonem. Žalovaný se s odvolacími námitkami žalobce podrobně vypořádal a své úvahy zdůvodnil. Žaloba je pouze dalším obstrukčním a vědomě šikanózním krokem žalobce (resp. osob v něm činných), útočících na podnikatelské záměry skupiny Rhea Holding, jejímž je osoba zúčastněná na řízení členem. Žalobce je minimálně prostřednictvím některých osob personálně propojený se spolkem ZA DOBRÝ ŽIVOT NA JEMNICKU, z.s., IČ: 11743042, tj. osobou, která jako navrhovatel vystupovala v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Změny č. 4 Územního plánu Uherčice, vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 64 A 2/2024. Tato změna územního plánu byla činěna z podnětu dalšího člena skupiny Rhea Holding společnosti ZEMSPOL DEŠNÁ, s.r.o. (vlastníka předmětným záměrem Hala pro výkrm Brojlerů Mešovice dotčených pozemků).
23. K dílčím výhradám žalobce osoba zúčastněná na řízení uvádí, že dokumentace EIA byla zpracována odborně způsobilou osobou, opírá se o fakty uváděné zpracovatelem. Na tyto dokumenty jsou kladeny vysoké nároky po stránce odborné i po stránce objektivity. Naopak námitky žalobce jsou velmi obecného a subjektivního charakteru. K hodnocení synergických a kumulativních vlivů přednesl žalobce obecnou a ničím nepodloženou argumentaci. Dokumentace EIA zohledňuje šest stávajících či plánovaných záměrů uskupení Rhea holding. Sice budoucí farma Mitrov a farma Mešovice spadají do obvodu jedné obce, vzdušnou čarou jsou od sebe vzdáleny cca 5,9 km. Zavádějící je tvrzení žalobce k neposouzení nové přístupové komunikace. Trasa přístupové komunikace byla upravena po dohodě s obcí Uherčice. Nárůst dopravy má být cca 11 %, nikoliv žalobcem uváděných 80 %. Zavádějící je i argument žalobce k problematice čerpání a použití vody. Osoba zúčastněná na řízení k tomu uvádí příklady z praxe a odkazuje na dokumentaci EIA. Co se týče otázky hnojiště, tak žalobce přehlíží, že osoba zúčastněná na řízení provozuje v převážné většině kejdové hospodářství. Před správními orgány prokázala, že disponuje dostatečným množstvím povolených pevných či polních hnojišť. Žalobce naopak nepředložil žádný důkaz, ze kterého by se dalo dovodit, že dojde k negativnímu vlivu záměru na přírodní památku Kysibl.

VI. Posouzení věci soudem

24. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná** [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].
25. **Aktivní legitimace** žalobce nebyla mezi účastníky sporná. Žalobce je pobočný spolek, jehož účelem dle spolkového rejstříku je ochrana a obnova přírody, krajiny a životního prostředí. Žalobce byl účastníkem správního řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Stejně tak byl účastníkem procesu posuzování vlivů Záměru Mešovice na životní prostředí zakončené stanoviskem EIA. Podle § 9d odst. 1 zákona EIA se může dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 tohoto zákona žalobou domáhat zrušení rozhodnutí vydaného v navazujícím řízení a napadat hmotnou nebo procesní zákonnost daného rozhodnutí. Žalobce lze ve smyslu § 3 písm. i) bodu 2 zákona EIA považovat za dotčenou veřejnost jako právnickou osobu soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je ochrana životního prostředí. Je tedy oprávněna žalobou se domáhat zrušení rozhodnutí vydaného v navazujícím řízení.
26. Soud se nejprve zabýval **otázkou přezkoumatelnosti** napadeného rozhodnutí (včetně stanoviska EIA) pro nedostatek důvodů, neboť meritorně lze posoudit pouze takové rozhodnutí, které je přezkoumatelné. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu z hlediska soudního přezkumu činí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, či rozsudek ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019-60, bod 22). Zároveň je nutno zdůraznit, že nesouhlas žalobce s výkladem učiněným správními orgány nelze zaměňovat za nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí je objektivní překážkou znemožňující soudu dané rozhodnutí přezkoumat (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2019, č. j. 10 As 102/2018-45, bod 15).
27. Dále soud poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, dle které zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, přičemž pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 7. 2022, č. j. 7 As 342/2020-30, zdůraznil: „[...] nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“ (srov. bod [10] cit. rozsudku). Podobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 27. 9. 2022, č. j. 6 As 17/2020-74, bod 35:

„Nepřezkoumatelnost správního či soudního rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí s ohledem na nemožnost zjistit jeho

obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 AfS 212/2006 - 76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tak vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména v těch případech, kdy správní orgán nebo soud opomene na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 AfS 92/2012 - 45 či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Platí, že správní orgány ani soudy nejsou povinny explicitně reagovat na každou dílčí námitku, postaví-li proti těmto výhradám vlastní ucelenou argumentaci. Podstatné je, aby se ve svém rozhodnutí vypořádaly se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, či ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 AfS 85/2013 - 33).“

28. Poté, co se zdejší soud seznámil s obsahem prvostupňového i napadeného rozhodnutí, konstatuje, že obě tato správní rozhodnutí, a to ve vzájemné souvislosti, přezkoumatelná jsou. Ani výroky, ani odůvodnění netrpí takovými zásadními nedostatky, které by znemožnily jejich meritorní přezkum. Z hlediska důvodů, pro které krajský úřad vydal integrované povolení, je jeho rozhodnutí, ve spojení s napadeným rozhodnutím, dostatečně určité a srozumitelné, přičemž se opírá o konkrétní skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení či o skutečnosti, které správní orgány označily jako skutečnosti jim známé z úřední činnosti, případně skutečnosti obecně známé. Napadené rozhodnutí pak vypořádává podstatu všech žalobcem uplatněných odvolacích námitek. Je třeba opětovně zdůraznit, že správní orgány nemusejí reagovat na každou dílčí námitku, neboť postačuje, vypořádají-li podstatu uplatněných námitek, stejně jako že nepřezkoumatelnost rozhodnutí lze konstatovat pouze u takových rozhodnutí, u nichž pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze zjistit jejich obsah nebo důvody, pro které byla vydána. Takovými zásadními nedostatky ani napadené rozhodnutí, ani prvostupňové rozhodnutí, zvláště jsou-li interpretována jako jeden celek, netrpí.
29. Soudu tak nic nebránilo přistoupit k meritornímu přezkoumání napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí. To vše v mezích řádně uplatněných žalobních bodů.

VI. a) Nezákonnost procesu EIA

30. Východiskem dalšího hodnocení věci je skutečnost, že integrované povolení jako výsledek řízení o vydání integrovaného povolení dle Hlavy II zákona o integrované prevenci představuje rozhodnutí vydané v rámci tzv. *navazujícího řízení* ve smyslu § 3 písm. g) bod 6 zákona EIA, jehož podmínky jsou upraveny v § 9b zákona EIA. Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu č. 39/2015 Sb., kterým byl pojem „navazující řízení“ do zákona EIA zaveden, „*v praxi bude třeba za navazující řízení považovat správní řízení založená na stanovisku EIA, ve kterých se pro daný předmět řízení konečným způsobem rozhoduje o otázkách životního prostředí, tedy taková řízení, která se věcně překrývají s předmětem procesu EIA.*“ Za navazující řízení je tedy třeba považovat taková řízení, týkající se záměrů podléhajících posuzování vlivů na životní prostředí, pro něž jsou nezbytnými podklady závazná stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, tj. stanovisko EIA dle § 9a zákona EIA.
31. Právní povaha samotného stanoviska EIA se v důsledku novelizace zákona EIA, provedené citovaným zákonem č. 39/2015 Sb., zásadně změnila, jelikož získalo formu závazného

stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, který závazné stanovisko definuje jako „úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.“ Ačkoliv zákon EIA výslovně neurčuje, že stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jsou závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, při posouzení této otázky je rozhodující, že příslušné závazné stanovisko podle zákona EIA naplňuje znaky závazného stanoviska vymezené v § 149 správního řádu a konkretizované v judikatuře správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 As 52/2012-26). Ve prospěch závěru, že stanovisko EIA má formu závazného stanoviska, svědčí též pojmenování tohoto aktu užití v § 9a zákona EIA. Závazné stanovisko EIA se tak stává závazným podkladem pro navazující řízení, dotčený správní orgán (krajský úřad) je tak povinen v příslušném správním řízení uplatnit postup dle § 9b a § 9c zákona EIA a rozhodnutí z něho vzešlá jsou toliko rozhodnutími podmíněnými vydaným závazným stanoviskem EIA.

32. Obsah závazného stanoviska musí splňovat náležitosti předepsané správním řádem pro správní rozhodnutí (§ 68 správního řádu), a to včetně náležitostí formálních, modifikovaných v Příloze č. 6 k zákonu EIA (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150). Pro úplnost je nezbytné doplnit, že na základě novelizace správního řádu, provedené zákonem č. 225/2017 Sb., došlo (s účinností od 1. 1. 2018) i ke změně § 149 správního řádu, do něhož byl vložen nový odst. 2, podrobně upravující formální náležitosti závazného stanoviska („Závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.“).
33. Žalobce vytýká stanovisku EIA jednak nedostatečné odůvodnění, dále nedostatečné vypořádání připomínek a konečně také věcnou nesprávnost. Uvádí deset různých oblastí, jež podle jeho mínění nebyly dostatečně posouzeny.
34. Žalovaný naopak tvrdí, že přezkoumal soulad stanoviska EIA s právními předpisy, jeho věcnou správnost i způsob vypořádání připomínek.
35. Osoba zúčastněná na řízení připomíná, že všemi připomínkami žalobce se zabýval již zpracovatel v posudku k dokumentaci EIA v kapitole V.
36. K otázce **hodnocení kumulativních a synergických vlivů** krajský soud souhlasí s tvrzením žalobce, že dokumentace EIA skutečně nijak nebere v potaz v té době již oznámený záměr Chov Drubeže Mitrov (JHM1592, dále „Záměr Mitrov“) v obvodu stejné obce Uherčice. K tomuto záměru již v roce 2021 existovala dokumentace a proběhlo první veřejné projednání. Krajský úřad a žalovaný nicméně usilovali o zhojení této vady. Krajský úřad v povolení upozornil, že se jedná o odbornou problematiku a že okolní provozy jsou vzdálené nejméně 4 km. Žalovaný ve svém rozhodnutí vzal v potaz aktualizovanou dokumentaci k Záměru Mitrov z ledna 2023 a výslovně poukázal na skutečnost, že Záměr Mešovice a Záměr Mitrov jsou od sebe vzdáleny vzdušnou čarou 5,9 km, proto nemůže dojít k žádným kumulativním a synergickým vlivům. Záměr Mešovice bude mít vybudovanou

samostatnou přístupovou komunikací, aby byla eliminována dopravní zátěž na obecní část Mešovice a dopravně bude obsluhován spíše západním směrem (tj. směrem opačným než má ležet Záměr Mitrov).

37. Přístup správních orgánů, odkazujících na aktuálnější dokumentaci EIA k nejbližše vzdálenému zemědělskému provozu, který diskutuje vlivy obou záměrů, by skutečně bylo možné akceptovat jako náhradu či doplněk příslušné dokumentace EIA v otázce kumulativních vlivů. Za skutkových okolností projednávané věci však takovéto odůvodnění není adekvátní. Totiž žalovaným zmiňovaná přepracovaná dokumentace Záměru Mitrov se právě v otázce kumulativních vlivů ukázala jako problematická. Posudek k Záměru Mitrov podle přílohy č. 5 k zákonu EIA z června 2023 na několika místech upozorňuje právě na možnost kumulace vlivů se Záměrem Mešovice (str. 6 k záboru zemědělské půdy, str. 10 k absenci dostatečného vyhodnocení možnosti kumulace negativních vlivů ze všech areálů chovu hospodářských zvířat v okolí Uherčič). I z těchto důvodů navrhnul zpracovatel posudku vydání nesouhlasného závazného stanoviska. Krajský úřad však nakonec vydal k Záměru Mitrov závazné stanovisko souhlasné (č. j. JMK 158255/2024 ze dne 13. 11. 2024). Pakliže správní orgány v projednávané věci k námitce žalobce ohledně kumulativních vlivů se Záměrem Mitrov odkázaly na dokumentaci EIA k tomuto záměru, nelze toto odůvodnění považovat za dostatečné. Soud sdílí přesvědčení krajského úřadu o odborné povaze této problematiky a vychází právě z odborného posudku autorizované osoby, která upozornila na negativní kumulaci vlivů mezi Záměrem Mešovice a Záměrem Mitrov. Nelze tedy souhlasit se závěrem stanoviska EIA, že nebylo shledáno významné kumulativní působení s jiným záměrem v území. Tento závěr je rozporný s odborným posudkem k Záměru Mitrov, který dle něj přináší kumulativní vlivy se Záměrem Mešovice. Na dokumentaci k Záměru Mitrov přitom stanovisko EIA odkazuje.
38. K otázce vlivů **nové přístupové cesty** na životní prostředí zdejší soud poukazuje na vyjádření žalovaného i text napadeného rozhodnutí, z něhož vyplývá, že vybudování veřejně přístupové účelové komunikace představuje naplnění podmínky č. 5 stanoviska EIA. Její podoba se utvářela v návaznosti na požadavky obce Uherčice a odboru dopravy Městského úřadu Znojmo. Ten vydal dne 11. 4. 2024 na stavbu „Mešovice – polní cesta“ společné povolení č. j. MUZN 80464/2024. To se opíralo o podmínky závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny (Městský úřad Znojmo, 25. 9. 2023) a podmínky závazného stanoviska orgánu ochrany ZPF (krajský úřad, 4. 3. 2024). Soud proto nesdílí úvahu žalobce, že by nebyla naplněna podmínka č. 5 stanoviska EIA, která míří až do fáze výstavby.
39. Na druhou stranu žalobce také upozorňuje, že trasování přístupové cesty se změnilo oproti záměru předloženému k posouzení vlivů v roce 2022, proto stávající stanovisko EIA není v tomto ohledu aktuální. Soud plně rozumí tomu, že osoba zúčastněná na řízení se snažila vyhovět požadavkům obce a odboru dopravy Městského úřadu Znojmo, proto ustoupila od původních plánů. Nicméně, jak upozorňuje žalobce, aktuální trasa může vyvolávat vlivy na životní prostředí odlišné od těch, které byly hodnoceny dříve. Tím může být otázka kácení mimolesních dřevin, jejich likvidace, vymezení období pro jejich kácení, případná náhradní výsadba.
40. Žalovaný i osoba zúčastněná na řízení v této souvislosti zdůrazňují, že přístupová komunikace není svou podstatou záměrem dle přílohy č. 1 k zákonu EIA. K tomu však je nutno dodat, že posudek EIA i stanovisko EIA se skutečně vyjadřují k vlivům dříve plánované trasy přístupové komunikace. Vzhledem k tehdejší podobě komunikace

stanovisko EIA uzavírá, že nebude mít zásadní negativní vliv na VKP, dřeviny rostoucí mimo les ani biodiverzitu dané lokality. Tento závěr však není udržitelný vzhledem k novému trasování přístupové komunikace. Stanovisko EIA neodpovídá současným skutkovým okolnostem. Nemůže tak být odpovídajícím podkladem pro integrované povolení. Ke změnám záměru bylo vydáno dne 24. 1. 2024 souhlasné závazné (změnové) stanovisko krajského úřadu, to však neodráží nové trasování přístupové komunikace. Tuto skutečnost nemůže zhojit ani případný povolovací proces ke kácení dřevin.

41. K otázce **nárůstu intenzity (těžké nákladní) dopravy** žalobce poukazoval na nedostatky v dokumentaci EIA i navazující části posudku. Mají obsahovat nepravdivé informace a míjet se podstatou připomínky. Soud si nejdříve všimá, že žalobcem namítaná absence tonáže vozidel v dokumentaci EIA, neodpovídá skutečnosti, jak ostatně uvádí i napadené rozhodnutí. Nosnost užitých vozidel je rozepsána na str. 31 dokumentace EIA v pasáži 6 Nároky na dopravní a jinou infrastrukturu. Žalovaný rovněž adekvátním způsobem reagoval na uvedené připomínky, když zmínil, že navýšení realizace Záměru Mešovice sice způsobí navýšení dopravy (o 11 %). Nebude však dosažena úroveň četnosti dopravy z roku 2010.
42. Žalobce v této souvislosti rovněž namítá rozpor s § 50 odst. 3 správního řádu, neboť nebylo zpracováno adekvátní dopravní posouzení a vyhodnocení vlivů dopravy na hlukovou a imisní situaci. Soud si však všimá, že dokumentace EIA na str. 42 prezentuje výpočty pomocí specializovaného softwaru ke znečištění způsobené rozsahem dopravy spojené s provozem Záměru Mešovice. Na hlukovou stránku reaguje dokumentace EIA na str. 54. a samostatně zpracované Posouzení akustické situace ze září 2021 zpracované Ing. M. V. Napadené rozhodnutí uzavírá, že s ohledem na samostatně vybudovanou přístupovou komunikaci a uložení statkových hnojiv dojde k eliminaci dopravní zátěže obce Uherčice a dopravní obsluha bude probíhat západním směrem, tedy mimo Záměr Mitrov. Napadené rozhodnutí v tomto ohledu adekvátně reaguje na odvolání žalobce.
43. K otázce **ovlivnění přírodní památky Kysibl** skutečně dokumentace EIA mlčí, jak upozorňuje žalobce. Tento nedostatek si všimá posudek EIA a dochází k závěru, že vzhledem k oddělení této přírodní památky souvislým lesním porostem není ovlivnění Záměrem Mešovice pravděpodobné. Krajský úřad i žalovaný dále uvádějí, že otázkou vlivu jímání podzemních vod na okolní vodní zdroje se věnovalo Hydrogeologické vyjádření odborně způsobilé osoby ze dne 25. 3. 2024. Podle něho čerpání plánovaného provozu nedosahuje do prostoru přírodní památky Kysibl vzdálené cca 400 m od prostoru Záměru Mešovice („maximální dosah vlivu čerpání podzemní vody z vrtu PV1 byl na základě čerpací zkoušky vypočítán na 24 m, dosah čerpání z vrtu PV2 byl vypočítán na 71 m.“). Ač toto vyjádření nebylo k dispozici ve spisu při zahájení řízení o vydání integrovaného povolení a bylo do něj zařazeno dne 11. 7. 2024 osobou zúčastněnou na řízení v reakci na odvolání žalobce proti rozhodnutí krajského úřadu, potvrzuje už učiněné závěry posudku EIA.
44. Dále žalobce vytýká absenci zpracování **tzv. klimatické studie** v souladu se Sdělením Komise - Technické pokyny k prověřování infrastruktury z hlediska klimatického dopadu v období 2021– 2027 (2021/C 373/01). Tvzení, že navrhovaný provoz nemůže mít sledovatelný negativní vliv na změny klimatu, označuje za nepravdivé, prokazující zásadní neznalost zpracovatele posudku. Napadené rozhodnutí na tato tvrzení reaguje citací z Technických pokynů a závěrem, že mají pouze doporučující charakter. S tímto argumentem se zdejší soud ztotožňuje. Z obsahu Technických pokynů skutečně vyplývá jejich doporučující charakter,

o čemž vypovídá i text úvodního shrnutí: „...zahrnují doporučení podporovat vnitrostátní procesy prověřování z hlediska klimatického dopadu v členských státech.“ Absence zpracování tzv. klimatické studie proto nemůže představovat nezákonnost stanoviska EIA. Jak dokumentace EIA, tak posudek EIA a následně i stanovisko EIA se otázky dopadů Záměru Mešovice na klima na několika místech věnují. Lapidární žalobní námitka, že tvrzení o absenci sledovatelného negativního vlivu na změny klimatu je nepravdivá, není dostatečně odůvodněná, aby mohla zpochybnit závěry zmíněných odborných materiálů.

45. Žalobce dále namítá, že v rámci procesu EIA zcela chybí vyhodnocení vlivu Záměru Mešovice na **podzemní vody**. Současně zpochybňuje tvrzení dokumentace EIA, že stavba nebude mít žádný negativní vliv na hladiny podzemních vod. Dle soudu je už ze žalobní námítky zřejmé, že v průběhu procesu EIA k hodnocení dopadu na podzemní vody docházelo, což je ostatně patrné z textu dokumentace EIA (str. 62, 68-69), posudku EIA (str. 42), stanoviska EIA (str. 10). Správní orgány navíc vzaly v potaz Projekt průzkumných geologických prací pro zdroje podzemní vody pro živočišnou výrobu, zpracovaný v únoru 2021, a výše zmiňované Hydrogeologické vyjádření z března 2024.
46. Žalobce rovněž nesouhlasí se zpracováním **vlivů na zemědělský půdní fond** v rámci procesu EIA. V dokumentaci chybí kvantifikace záboru ZPF I. a II. třídy jako základní podmínka pro vyhodnocení vlivů záměru na ZPF. Soud souhlasí se žalobcem, že velikost záboru půdy patří k náležitostem dokumentace podle přílohy č. 4 k zákonu EIA. Velikost záboru nicméně v dokumentaci EIA obsažená je (str. 23, str. 78). Posudek EIA v této souvislosti uvádí, že při výběru lokalit byla brána v potaz i zasažená BPEJ různých lokalit (str. 42).
47. Závěrem této množiny připomínek žalobce upozorňuje na nepravdivé údaje při vypořádání připomínky k **biologické rozmanitosti**. Zpracovatel posudku zaměňuje pojmy zvláště chráněný druh a vzácný druh, přístupová cesta nevede vůbec po stávající cestě, orná půda a keřovité porosty hostí zvláště chráněné druhy. Provoz Záměru Mešovice zasáhne dle žalobce biologickou rozmanitost daného území zejména s ohledem na vliv na podzemní vody a blízkost k přírodní památce Kysibl. Soud si všímá, že dokumentace EIA i stanovisko EIA vychází z předpokladu, že Záměr Mešovice bude primárně budován na ploše zemědělských pozemků s intenzivním způsobem hospodaření. Vzhledem k charakteru těchto pozemků se tedy jedná o plochy s velmi malou biodiverzitou. Navrhovaný provoz má být podle dokumentace EIA zabezpečen tak, aby nemohl ohrozit okolní územní systém ekologické stability a jeho stávající biologickou rozmanitost. Soud i s ohledem na závěry k přírodní památce Kysibl a vliv na podzemní vody nepovažuje toto hodnocení za neadekvátní. Nicméně stejně jako v případě výše řešených obecných vlivů na životní prostředí nové přístupové cesty (bod 39) i v případě vlivů na biologickou rozmanitost nelze vycházet z hodnocení dřívější podoby přístupové komunikace ve světle jejího nového trasování.

VI. b) Absence nové přístupové komunikace

48. Soud předepisuje, že tento žalobní bod se překrývá se žalobním bodem vůči procesu EIA (bod 38) a z jeho obsahu není zcela zřejmé, co nového přináší. Soudu se však jeví, že žalobce primárně upozorňuje, že Záměr Mešovice nemá zajištěnou a v projektu navrženou přístupovou cestu umožňující vést dopravu mimo část obce Mešovice, čímž má být porušena podmínka č. 5 stanoviska EIA. Soud upozorňuje, že tato podmínka je přesněji formulována jako podmínka ve fázi výstavby: „*Před zahájením prací na výstavbě areálu zbudovat novou přístupovou komunikaci, tuto používat již v době výstavby areálu.*“ V době přijetí napadeného

rozhodnutí již bylo vydáno společné povolení na stavbu „Mešovice – polní cesta“ (blíže bod 38).

VI. c) Čerpání vody a použití odpadních vod

49. Žalobce poukazuje na riziko dopadu masivního čerpání podzemních vod, což krajský úřad neměl dostatečně reflektovat. Nebyl brán ohled na přírodní památku Kysibl, povodí Dyje už nyní zasažené suchem, povodí vodárenské nádrže Vranov. Ve studii EIA jsou rozpory ohledně odhadované spotřeby vody, počítá se přitom s nejnižší možnou spotřebou, v praxi může být spotřeba ale třikrát vyšší. Nebyly tak zjištěny skutečnosti, o nichž nejsou důvodné pochybnosti, v rozporu s § 3 správního řádu.
50. K dopadu jímání podzemních vod se již soud vyjadřoval v bodě 43 s odkazem na Hydrogeologické vyjádření odborně způsobilé osoby z roku 2024. Z něho vyplývá, že dva průzkumné vrty, které mají sloužit i jako vrtané studny, mají na základě čerpací zkoušky dosah vlivu 24 m, resp. 71 m, tedy mimo dosah oblastí zmiňovaných žalobcem. Žalobce toto vyjádření přehlíží a opakuje polemiku se starším vyjádřením z roku 2021. Se dvěma podzemními vrty počítá i souhlasné závazné stanovisko krajského úřadu k ověření změn záměru z roku 2024.
51. Co se týče realističnosti odhadované spotřeby vody, osoba zúčastněná na řízení vysvětlila ve svém vyjádření, že při mytí stájí mohou nejmoderněji dostupné využívané technologie vysokotlakového mytí zabezpečit nízkou spotřebu vody, tj. 1 l/m². To je ověřeno na obdobné farmě stejného provozovatele. Žalobce vůči tomuto tvrzení nenabídl vlastní exaktní odpověď nad rámec úvahy o nerealističnosti předestřeného odhadu. Osoba zúčastněná na řízení navíc počítá i s využitím srážkových vod, jejichž odhad je vypočtený v dokumentaci EIA.
52. Žalobce dále namítá, že dostatečným způsobem nejsou řešeny ani odpadní vody, neboť mají být vyvázeny na pole, čímž bude prostředí zatíženo mj. dusíkem a fosforem. Značné množství zemědělských pozemků v okolí Záměru Mešovice i vodárenské nádrže jsou pokryty melioracemi, čímž se však správní orgány nezabývaly. Lze předpokládat, že aplikace výstupů živočišné výroby i aplikace odpadních vod na zemědělské pozemky kontaminuje povrchové i spodní vody. Opět tedy podle žalobce nebyly zjištěny skutečnosti, o nichž nejsou důvodné pochybnosti v rozporu s § 3 správního řádu. Závěrem žalobce namítá, že odpadní voda po čištění stájí pomocí dezinfekcí a jiných chemických látek nemůže být aplikována na zemědělské pozemky vůbec, neboť je to v rozporu se zákonem č. 541/2020 Sb., o odpadech.
53. Rozhodnutí krajského úřadu i napadené rozhodnutí na tyto odvolací námitky adekvátně reagovala. Vysvětlila technologický postup, kontroly Ústředním kontrolním a zkušebním ústavem zemědělským, příslušnou metodiku pro používání technologických vod na zemědělské půdě a odkázala na § 2 odst. 1 písm. d) zákona o odpadech, který vylučuje exkrementy, slámu a jiné přírodní látky ze zemědělské výroby z působnosti zákona. Samostatně skladované technologické vody vznikající při chovu zvířat jsou podle žalovaného hnojivem v souladu se zákonem č. 156/1998 Sb., o hnojivech, protože obsahují zbytky trusu, slámy a vodu. Související stanovisko Povodí Moravy, s. p., ke splaškovým vodám ze dne 31. 1. 2024 bylo následně promítnuto do podmínek integrovaného povolení.
54. Při kritice nedostatečné kapacity jímky žalobce přehlíží, že souhlasné závazné stanovisko k ověření změn záměru z 24. 1. 2024 vychází z nového skutkového stavu. Beze zbytku tak

přebírá argumentaci ze svého odvolání, aniž by reagoval na nový skutkový vývoj. Mycí vody z čištění hal mají být svedeny samostatnou kanalizací do nově budované jímky o užitném objemu 1 570 m³, tedy do několikanásobně navýšeného užitného objemu. Dne 10. 5. 2024 zahájil Městský úřad Znojmo, stavební úřad, společné řízení k tomuto záměru.

VI. d) Kapacita hnojiště v Rancířově

55. Žalobce poukazuje na nedostatečnou kapacitu hnojiště v Rancířově, protože to má být používáno také pro jiné záměry. Soud si všímá, že otázce kapacity hnojiště se věnovala již dokumentace EIA. Upozorňuje, že postačí pro pět výkrmových cyklů, dále je možné podestýlku odvážet na schválená polní hnojiště a následně aplikovat na zemědělské pozemky investora. Napadené rozhodnutí už reaguje na výtku žalobce a při výpočtu kapacity zohledňuje využití hnojiště v Rancířově i pro potřeby Záměru Mitrov. Současně provádí výčet dostupných polních hnojišť. Žalobce k tomuto závěru však žádným vlastním výpočtem či odhadem nedoložil své tvrzení o tom, že u hnojiště v Rancířově je „více než jasné, že kapacitně nebude stačit.“

VI. e) Nezákonnost stanovisek a rozhodnutí dle § 13 odst. 6 zákona o integrované prevenci

56. Žalobce se ohrazuje proti tomu, aby integrované povolení dle § 13 odst. 6 zákona o integrované prevenci nahradilo rozhodnutí, stanoviska, vyjádření, povolení a souhlasy, které by byly vydány na základě zvláštních (složkových) právních předpisů. Tím má být povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami dle § 8 odst. 1 písm. b) vodního zákona a souhlas dle § 17 odst. 1 písm. b) vodního zákona. Důvodem je věcná nesprávnost a nezákonnost, neboť krajský úřad rozhodoval na základě zastaralých údajů a zmatečné dokumentace.
57. Přezkum soudu je omezený žalobními tvrzeními, přičemž žalobce k tomuto bodu nijak neupřesnil, v čem má spočívat ona zastaralost údajů a zmatečnost dokumentace. Krajský úřad i žalovaný se při svém rozhodování opírali o hydrogeologické vyjádření ze dne 25. 3. 2024, k němuž se však žalobce nijak nevyjádřil.

VII. Závěr a náklady řízení

58. Krajský soud s ohledem na výše uvedené závěry shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Současně krajský soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
59. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
60. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova zástupce (advokáta) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby, tj. přípravu a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní

tarif)], a činí $2 \times 3 \times 100$ Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], plus paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 2×300 Kč. Odměna advokáta v řízení před krajským soudem tak dohromady činí 6 800 Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy celkové náklady řízení o žalobě činí 9 800 Kč.

61. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jí náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 2. května 2025

JUDr. Zuzana Bystřická v. r.
předsedkyně senátu